

VÍT KREMLIČKA
PROZATÍM

PŘÍBĚHY Z ČASŮ MAMUTÍCH
HŘÍDELÍ

PROZATÍM

PŘÍBĚHY Z ČASŮ MAMUTÍCH
HŘÍDELÍ

Vít Kremlička

SOUMRAK

(památce Neznámých)

Tam za zmizelým pomníkem prastarý potkan tkal
přehoz rozjetému hlemýždi, který znal...

Dštivá noc rosu prýštila na hlemýžďův hrob,
který se dneška nedožil a z včerejška byl trop...

Mlžina syrá stoupala k nebeské kobce
kterak pozemská ofěra rubášů pletce...

MODLITBA

Vždy novou formu dáváš mi,
ač drčený jsem smrtí,
tak láskou do světla vstupuju,
znovu se k tobě vracím.

Že často k tobě vstupuji,
Bože, rádně jsi mě vytvořil,
mršinu kosmem oděnou!

JEPICE V JARNÍ PLÁŠTĚNCE

První rybářice s opálovýma očima

Jepice

Shodila plášť nekonečného zrození

A v dešti

Stála na listu ostřice.

Co čekáš a co vzpomeneš?

PRALESNÍ MOTÝLI

Že prý se máte zastavit ve skladu, on pro vás něco má:
Kolkované doutníky! Picí kvapky! í-á kvalita!

Bahno, bahno,
tulení tlamo.

Copak jsme zakotvení jenom pro minulost?

Neznámému tělu. Neznámému vzduchu, neznámému slovu,
Uličnímu prachu, vápnu domovních zdí,
Betonovým bunkrům, pakárnám,
ledovým samotkám...!

Tady padnu

Jako duhový motýl čistého nebe reflektorem sražený
do suchého trávníku

A odnese mě polední světlo s nářkem: Tak velkorysý letec!
rát na ráz.

ZAN

Sám jseš

Ve chvíli

Nekonečných samot

A třesků

Na opuštěných

Stanicích do rozbřesků.

TABÁKOVÝ RYNEK

Bůhvíco jíme, spolu se probouzíme, máme společný vzduch
A společná slova. Neskutečné dni a noci! Myšlenek nedbáme, aniž je
Hledáme na tabákovém rynku, kde snesl se úlomek měsíce
— buď Ve šťastnou chvíli zde!

Kde nad šedovlásky
obloha přetřásá pápěří,
tam zůstává a klid'ánko stárne jako
věčná holubice.

Kdoví kde spíme, ke dnům se probouzíme,
myšlenek nedbáme jak popelavé holubice z mraků.

DNOVÉ ZDEJŠÍ

Kdysi lidé po zemi chodili,
fajfky slavnostně čoudili,
docela bývali zarostlí
a peřím byli obrostlí.

Později šupiny nosili,
po deštíku se sušili,
a když jim chyběl výdělek,
tak prostě něco jistili.

Z toho lupeny mívali
a zvesela se dívali,
a když někde uvízli,
jistou dobu tam zůstali.

Od toho měli kopyta,
jídali naditá jelita —
— těm byl život složitý,
že kdekdo chtěl je ochutnat.

A proč bych já měl vzpomínat?
Dneska je každý jen svůj sklad!

ČTVERYLKA

I.

Za noci sychravé v bezovce
našel jsem chcípělého krkavce,
do výše jsem jej vyhodil...
Z příšeří houf sov se vynořil,

začly jej škubat, vztekle rvát,
létalo peří, praštěl hnát...
Chmurný kapucín okolo šel,
obličej do stínu ponořen,

kahanem blikotal v soumraku
poslední z posledních somráků,
šum pod oblohou nezaslech,
dál se šoural jak starý mech,

chvalozpěv skučel zběsilý,
hlas třaslavý a bez síly...
...a potom půlnoční zvonění
oznámilo čas placení...

II.

Kapucín shnilý nocí šel,
chrastily kosti bezmasé,
z lebky popíjel mázdru svou,
dýmil větvku vřesovou,

rubášem hniloba prýštila,
cingula ledově zvonila,
ze hrudi sípěl dech pisklavý
jak píseň netopýrů ve slujích,

a jenom dál, jenom dál,
ač jseš pán, anebo kmán,
oběť blaha, či plod zkurvení:
pitvora klencáky vycení!

Nad jezírkem květ smetaneč
žadonil: Lidi, krotte vztek,
vždyť svět je utrpení
v lidském zaslíbení!

Poslechnul jsem ten žhavý květ,
bych nevstoupil do hlubších béd.
Mého těla se zmocnil mráz
a byl jsem zralý na provaz,

vtom všedního Tvora spatřil jsem,
jenž svítil jasným kosmosem,
ševalil dnem a mlčel tmou,
věčný jak momenty přede mnou,

mukami všemi byl znamenán,
trýzní měl skleslá ramena,
byl řasou, stejně kondorem,
byl plodem, taky nádorem,

zplozený sípěl v posledku,
v utrpení od počátku,
v jednom rostl a mrchou hníl,
tak do poslední chvíle žil,

mrazil a žhnul, tuhnul a tál...
...kdekerý chytrák se mu smál,
zdobil jej krámem blyštivým
i rouchem notně prašivým,

slovy jej tupil, barvou hnůj,
v posledku mršil život svůj
na ubožákovi bez příkras,
jenž přichází a hyne zas!

Vtom jitřní ptáče zavýsklo,
slunko se v stromech zablýsklo
a tam, kde šoural se kapucín,
vánek rozplýval chladný stín...

Pak dál jsem se toulal
přírodou
za novou
příhodou...